

**Klagenemndas avgjørelse av 7. november 2017 i sak 2017/16**

**Saken gjelder:** Klage på vedtak om etterhåndstilskudd

**Klager:** Den siste skilling AS

**Klagenemndas**

**medlemmer:** Sigve Gramstad, Gunn Enli, Leif Holst Jensen og Karin Fløistad

**Bakgrunn:**

- (1) Den siste skilling AS (heretter *klager*) søkte første gang om tilskudd 2. september 2013, som norsk minoritetsprodusent i en internasjonal samproduksjon. Søknaden gjaldt prosjektet *Richard Storken* (original tittel *Richard the Stork*).
- (2) Ved vedtak av 30. september 2013 fra Norsk filminstitutt (heretter *NFI*) fikk prosjektet 3 000 000 kroner i tilskudd som norsk samproduksjon med utenlandsk hovedprodusent. Vedtaket ble gjort etter forskrift om tilskudd til audiovisuelle produksjoner av 7. september 2009 nr. 1168 § 2-4 og forskrift om tilskudd til samproduksjon av kinofilm med utenlandsk hovedprodusent av 17. desember 2009 nr. 1756.
- (3) Den 20. juni 2014 søkte klager om etterhåndstilskudd, jf. forskrift om tilskudd til audiovisuelle produksjoner § 2-5 og forskrift om etterhåndstilskudd til kinofilm av 17. desember 2009 nr. 1759. De leverte samtidig en foreløpig godkjenning om at filmen var godkjent under Den europeiske konvensjonen om samproduksjon av kinofilm fra BAFA i Tyskland.
- (4) Klager ba 27. november 2014 om en bekreftelse fra NFI på hvor mye produksjonen potensielt ville kunne motta i etterhåndstilskudd. NFI svarte 3. desember 2014 at man hadde gått bort fra tidligere praksis som gikk ut på å skrive slike bekreftelser før vedtaket om etterhåndstilskudd var fattet og sendt produsenten. Klager ble videre orientert om regelverket for etterhåndstilskudd.
- (5) Klager spurte NFI samme dag hvorvidt vilkåret i forskriften om etterhåndstilskudd § 4 (3) om dokumenterte inntekter i "*Norge*" også omfatter Norden/Skandinavia. NFI svarte følgende på dette:  
  
*"Ikke når det gjelder [etterhåndstilskudd] for samproduksjon. Da gjelder kun Norge."*
- (6) Klager spurte som følge av dette hvordan de skulle forholde seg til en distribusjonsavtale med selskapet Actionfilm som gjaldt hele Norden. NFI svarte 11. desember 2014 at etterhåndstilskudd kun ble beregnet på grunnlag av inntekter i Norge.
- (7) Foranlediget av endringer i regelverket om etterhåndsstøtte, henvendte klager seg den 3. juli 2015 til NFI og spurte om hvilket regelverk som regulerte deres søknad om etterhåndstilskudd til produksjonen *Richard Storken*. NFI svarte samme dag at produksjonen ville bli behandlet etter "*gammel forskrift*", dvs. forskrift om tilskudd til audiovisuelle produksjoner av 7. september 2009 nr. 1168 og forskrift om etterhåndstilskudd til kinofilm av 17. desember 2009 nr. 1759.

## MEDIEKLAGENEMNDA

- (8) I e-post datert 25. mai 2016 ba klager om en forhåndsgodkjenning av inntekter som grunnlag for beregning av etterhåndstilskudd. Vedlagt e-posten var en oppsummering og beskrivelse av de forskjellige salgene som var gjort.

- (9) NFI svarte pr. e-post 2. juni 2016 at klager ikke ville få en slik foreløpig godkjenning av etterhåndstilskudd:

*"[...] NFI kan dags dato ikke gi en foreløpig godkjenning på etterhåndstilskudd (EHT). Det gjøres når selve søknaden om EHT blir behandlet etter at lanseringstilskudd er gitt. Vi kan imidlertid gi deg en kort redegjørelse for praksis:*

*I RICHARD STORKEN sitt tilfelle vil [etterhåndstilskudd] tilsvare 200 prosent av de dokumenterte inntekter i Norge fordi den godkjennes som barnefilm. En [minimumsgaranti] fra norsk distributør og forhåndssalg til norsk TV-kanal vil utløse EHT.*

*NFIs definisjon av minimumsgaranti (MG) er forhåndssalg av visningsrett. For at en minimumsgaranti skal akkumulere etterhåndstilskudd, skal avtaler om forhåndssalg av visningsrett inneholde salgssum og klart definere hvilke av filmens inntekter som skal avregnes mot minimumsgarantien. Kjøper kan ikke kreve renter og/eller avkastning på beløpet eller kreve sikkerhet i andre inntekter enn det avtalen gjelder. Selger må fakturere kjøper og hele salgssummen skal være innbetalt før premiere. Internt salg innenfor samme selskap godkjennes ikke.*

*[...]*

*VIKTIG om samproduksjon av kinofilm med utenlandsk hovedprodusent er i henhold til FOR 1759 § 4 (3) [at] [etterhåndstilskudd] beregnes på grunnlag av dokumenterte inntekter som produksjonsforetaket (Den siste Skilling) har i Norge. ...".*

- (10) De konkrete dokumentene som klager hadde vedlagt, ble kort kommentert:

*"1) NFI kan ikke godkjenne MG fra Nordlys AS slik den er ført opp her – referer til definisjon på MG over.*

*2) NFI kan ikke godkjenne forhåndssalg til TV2 med mindre den er med produksjonsforetaket – Den siste Skilling, da det er det produksjonsforetaket som har mottatt tilskudd fra NFI.*

*3) For CMore gjelder som for TV2 at avtalen må være med produksjonsforetaket Den siste Skilling, slik vi opprinnelig fikk det 03.04.2014, men med spesifisering på hva som er inntekten i Norge for beregning av [etterhåndstilskudd]."*

- (11) Klager henvendte seg til NFI pr. e-post 13. juni 2016 og spurte hvorfor minimumsgarantien fra Nordlys AS ikke ville bli godkjent som grunnlag for etterhåndstilskudd.

- (12) NFI svarte på henvendelsen pr. e-post 28. juni 2016, og gjorde nærmere rede for hvorfor den nevnte minimumsgarantien ikke ville bli godkjent som grunnlag for etterhåndstilskudd. I e-posten ble det også presisert at regelverket skiller mellom filmer med norsk hovedprodusent og filmer med utenlandsk hovedprodusent:

## MEDIEKLAGENEMNDA

*"I henhold til FOR 1759 § 4 (1) gjelder dette for produksjon med norsk majoritet: «Som dokumenterte inntekter som gir grunnlag for beregning av etterhåndstilskudd regnes den andel av inntekter fra distribusjon og salg av visningsrett i Norge og UTLANDET som tilfaller produksjonsforetaket ...». For produksjon med norsk minoritet gjelder: § 4 (3) «Etterhåndstilskudd til samproduksjoner med utenlandsk hovedprodusent som har mottatt forhåndstilskudd til produksjon fra Norsk filminstitutt beregnes på grunnlag av dokumenterte inntekter som produksjonsforetaket har i Norge.»".*

- (13) Den 19. september 2016 orienterte klager om at filmen *Richard Storken* genererte høye inntekter fra salg i utlandet. Disse inntektene, hevdet klager, burde godkjennes som grunnlag for etterhåndstilskudd. Til støtte for sitt syn viste klager til at filmen var produsert under den europeiske samproduksjonskonvensjonen.
- (14) På møte med klager avholdt 7. desember 2016, gjorde NFI rede for at inntekter fra salg i utlandet ikke gir grunnlag for etterhåndstilskudd for samproduksjoner med norsk minoritetsprodusent.
- (15) Ved brev datert 6. mars 2017 informerte NFI om at produksjonen *Richard Storken* var berettiget til 6 232 396 kroner i etterhåndstilskudd. Det fremgikk at tilskuddet var gitt *"i medhold av forskrift om tilskudd til audiovisuell produksjon av 31. oktober 2016, § 3-9, § 3-10 og § 3-11 - samt vedrørende utmåling, tilskuddstak og offentlig andel etter overgangsregel i kapittel 7 i forskrift om tilskudd til audiovisuell produksjon av 31. oktober 2016 jf. forskrift om tilskudd til audiovisuelle produksjoner av 7.9.2009"*.
- (16) Av tilskuddsbrevet fremgikk videre at:  
  
*"Norsk filminstitutt **har ikke godkjent** at filmen har Norge som sitt primærmarked jf. § 3-11 siste avsnitt."*
- (17) Etterhåndstilskuddet var av denne grunn utmålt på bakgrunn av filmens inntekter i Norge.
- (18) Vedtaket ble påklaget av klager ved brev av 29. mars 2017. Klagen ble vurdert av NFI, jf. forvaltningsloven § 33, som valgte å opprettholde sitt vedtak. Klagen ble oversendt fra NFI til Medieklagenemnda ved e-post datert 12. juni 2017.
- (19) Nemndsmøte i saken ble avholdt 2. november 2017.

### Anførsler:

#### Klager har i det vesentlige anført:

- (20) NFI har feilaktig lagt til grunn at *Richard Storken* ikke har Norge som primærmarked. Hovedprodusenten, Kristine Knudsen, er norsk. Filmen ble lansert i Norge med norsk språk og en rekke kjente norske skuespillere. Det er lagt mye arbeid i norsk dubbemanus. Store deler av det kreative arbeidet – som animasjon og lydarbeid – er utført i Norge. Filmen har videre et stort norsk finansielt bidrag og et stort publikumspotensial i Norge. Vedtaket om utmåling av etterhåndstilskudd er derfor ugyldig.
- (21) NFI har tidligere ansett flere andre filmer – som *Louder Than Bombs* (2015) og *Tusen Ganger God Natt* – for å ha Norge som primærmarked, på tross av at disse filmene har en sterk tilknytning til utlandet. NFIs vurdering om at *Richard Storken* ikke har Norge som primærmarked, er derfor utslag av en usaklig forskjellsbehandling.

## MEDIEKLAGENEMNDA

- (22) NFI har under enhver omstendighet brutt forvaltningslovens regler om begrunnelse ved ikke å gi en nærmere redegjørelse for hvorfor filmen ikke er ansett å ha Norge som primærmarked.
- (23) Alle inntekter fra filmen som tilfaller det norske produksjonsforetaket må regnes som produksjonsforetakets dokumenterte inntekter i Norge. Dette gjelder også inntekter fra forhåndssalg i utlandet.
- (24) NFIs utgangspunkt om at samproduksjoner som hovedregel ikke har Norge som sitt primærmarked, er i strid med Den europeiske konvensjonen om samproduksjon av film. Vedtaket om utmåling av etterhåndstilskudd til *Richard Storken* er ugyldig også av denne grunn.
- (25) NFIs vedtak medfører at størrelsen på etterhåndstilskuddet er ca. 2 millioner kroner lavere enn om man hadde ansett filmen for å ha Norge som primærmarked. Vedtaket er således urimelig tyngende for klager.

### Norsk filminstitutt har i det vesentlige anført:

- (26) *Richard Storken* har ikke Norge som primærmarked. At filmen er dubbet til norsk, er ikke relevant i denne sammenheng. Dette er nødvendig for at filmen skal nå frem til publikum. I samproduksjonsnotatet som var vedlagt søknaden, gikk det frem at animasjonen primært skulle gjøres på engelsk. Det norske kreative arbeidet til filmen er relativt lite. Det norske finansielle bidraget er videre på 11 %, som er omtrent på samme nivå som andre minoritetsproduksjoner. At filmen har et stort publikumspotensial i Norge, er ikke avgjørende. Inntektsprognosene viser at det norske forhåndssalget er relativt lite i forhold til majoritetsprodusentens salg i utlandet.
- (27) *Louder Than Bombs* og *Tusen Ganger God Natt* har norsk hovedprodusent, og fikk forhåndstilskudd fra NFI i henhold til dette, i motsetning til *Richard Storken*. Begge de to nevnte filmene hadde videre norsk manusforfatter og norsk regissør, samtidig som den norske finansieringen var større enn det som var tilfellet for *Richard Storken*. Sistnevnte har blitt behandlet likt med andre norske minoritetsproduksjoner.
- (28) Den eventuelle feilen som består av at NFI – i tilskuddsbrevet – ikke ga en nærmere begrunnelse for hvorfor *Richard Storken* ikke ble vurdert til å ha Norge som primærmarked, har ikke virket inn på vedtakets innhold, jf. forvaltningsloven § 41.
- (29) Forskriftens ordlyd "... inntekter i Norge" må forstås som inntekter opptjent i Norge. Klagers inntekter opptjent i utlandet, inngår derfor ikke i beregningsgrunnlaget for etterhåndstilskudd.
- (30) Den europeiske konvensjonen om samproduksjon av film bestemmer at produksjoner som faller inn under konvensjonens virkeområde skal ha tilgang til det nasjonale tilskuddssystemet. Norske minoritetsproduksjoner har tilgang til det norske tilskuddssystemet, med de begrensningene som følger av regelverket og fast forvaltningspraksis for behandling av slike produksjoner.
- (31) Vedtaket om etterhåndstilskudd til *Richard Storken* er i tråd med praksis etter både ny og gammel forskrift. At klager er misfornøyd med regelverket, gir ikke grunnlag for å konstatere at vedtaket er urimelig tyngende.

**Klagenemndas vurdering:**

- (32) Saken gjelder klage på vedtak om etterhåndstilskudd til kinofilmen *Richard Storken*. Klagen er rettidig, jf. forvaltningsloven § 29 første ledd. Klagen gjelder utmålingen av etterhåndstilskuddet til den nevnte filmen.
- (33) Etterhåndstilskudd er aktuelt for audiovisuelle verk som har mottatt forhåndstilskudd til produksjon fra NFI. Klagers film mottok slikt produksjonstilskudd fra NFI 30. september 2013, jf. premiss 2 ovenfor. Vedtaket om produksjonstilskudd ble gjort i henhold til forskrift om tilskudd til audiovisuelle produksjoner av 7. september 2009 nr. 1168 og forskrift om tilskudd til samproduksjon av kinofilm med utenlandsk hovedprodusent av 17. desember 2009 nr. 1756.
- (34) Disse forskriftene er nå opphevet, og erstattet av forskrift om tilskudd til audiovisuell produksjon av 31. oktober 2016 nr. 1264, som trådte i kraft 1. januar 2017. På de punktene som denne saken gjelder, er det imidlertid ikke gjort noen realitetsendringer, jf. drøftelsen i premiss 47 til 52 nedenfor.
- (35) Av vedtaket om etterhåndstilskudd datert 6. mars 2017, går det frem at vedtaket er truffet med hjemmel i 2016-forskriften.
- (36) Når det gjelder audiovisuelle verk som har mottatt produksjonstilskudd etter forskriften av 7. september 2009 nr. 1168, skal imidlertid også etterhåndstilskuddet utmåles etter denne forskriften, jf. overgangsregelen i 2016-forskriften kapittel 7.
- (37) I vedtaket om etterhåndstilskudd av 6. mars 2017, har NFI dermed feilaktig lagt til grunn at det er utmålingsreglene i 2016-forskriften som gjelder. Etter forvaltningsloven § 41 er vedtaket likevel gyldig hvis det er grunn til å regne med at feilen ikke kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold. Slik nemnda ser det, er det ikke grunn til å regne med at den nevnte feilen kan ha virket bestemmende på innholdet i NFIs vedtak. I de relevante reglene om utmåling av etterhåndstilskudd, er det som nevnt ikke gjort noen realitetsendringer, jf. nærmere om dette i premiss 47 til 52 nedenfor.

*Mangelfull begrunnelse*

- (38) Klager har anført at NFIs begrunnelse for vedtaket om etterhåndstilskudd, er mangelfull. Klager viser til at det i tilskuddsbrevet av 6. mars 2017, ikke ble gitt en nærmere redegjørelse for NFIs vurdering om at *Richard Storken* ikke hadde Norge som primærmarked.
- (39) Det følger av forvaltningsloven § 24 at enkeltvedtak skal grunngis. Begrunnelsen skal gis samtidig med at vedtaket treffes. Om begrunnelsens innhold heter det i § 25 at det skal vises til de regler og faktiske forhold som vedtaket bygger på, jf. bestemmelsens første og andre ledd. I den utstrekning det er nødvendig for å sette parten i stand til å forstå vedtaket, skal begrunnelsen videre gjengi "*innholdet av reglene eller den problemstilling vedtaket bygger på*". De hovedhensyn "*som har vært avgjørende ved utøving av forvaltningsmessig skjønn*", bør også nevnes, jf. tredje ledd.
- (40) Frem mot brevet av 6. mars 2017 fikk klager flere ganger informasjon om reglene for etterhåndstilskudd, herunder vilkåret om primærmarked, og den potensielle betydningen av reglene for klagers søknad om etterhåndstilskudd. I brevet av 6. mars 2017 gikk det

## MEDIEKLAGENEMNDA

imidlertid utelukkende frem at NFI "... **ikke [har] godkjent at filmen har Norge som sitt primærmarked** jf. § 3-11 siste avsnitt".

- (41) Klagenemnda er enig med klager i at NFI her burde ha gitt en nærmere redegjørelse for hva som hadde vært utslagsgivende i denne vurderingen.
- (42) Etter forvaltningsloven § 41 er et vedtak likevel gyldig hvis det er grunn til å regne med at feilen ikke kan ha virket bestemmende på vedtakets innhold.
- (43) Det er ikke tvilsomt at klager nå – i anledning klagesaken – har fått en utdypende redegjørelse for NFIs vurdering. Feilen som består i at den utdypende begrunnelsen ikke ble gitt samtidig med at vedtaket ble truffet, har etter nemndas syn ikke virket bestemmende på vedtakets innhold, jf. forvaltningsloven § 41.

### *Hva som er filmens primærmarked*

- (44) Klager anfører at NFI feilaktig har lagt grunn at *Richard Storken* ikke har Norge som primært kinofilmmarked. Anførselen knytter seg til setningen i tilskuddsbrevet om at NFI "**ikke [har] godkjent at filmen har Norge som sitt primærmarked** jf. § 3-11 siste avsnitt".
- (45) Det følger av § 3-11 fjerde ledd at etterhåndstilskudd til filmer "*som ikke er vurdert av Norsk filminstitutt å ha Norge som sitt primærmarked*", skal beregnes på grunnlag av dokumenterte inntekter filmen har i Norge. Dette til forskjell fra filmer som *har* Norge som primærmarked, hvor også inntekter fra utlandet går inn i beregningsgrunnlaget. Formålet er å sikre at tilskuddet går til prosjekter som primært kommer den norske audiovisuelle bransjen til gode.
- (46) Bestemmelsen som NFI har vist til – § 3-11 – står i forskriften av 31. oktober 2016. Klagenemnda har ovenfor konstatert at det var feil av NFI å utmåle etterhåndstilskuddet til klagers film etter bestemmelsene i denne forskriften.
- (47) Så vidt nemnda kan se, er bestemmelsen i § 3-11 fjerde ledd imidlertid en videreføring av § 2-7 andre ledd i forskriften om audiovisuelle produksjoner av 7. september 2009. Sistnevnte bestemmelse lyder som følger:

*"Dersom en kinofilm **ikke primært retter seg mot det norske kinofilmmarkedet**, vil etterhåndstilskudd kun tilsvare 100 prosent av produksjonsforetakets dokumenterte inntekter i Norge"* (uthevet her).

- (48) For barnefilmer, som *Richard Storken*, skal etterhåndstilskuddet tilsvare 200 prosent av dokumenterte inntekter, jf. § 2-7 tredje ledd og 2016-forskriften § 3-11 første ledd.
- (49) Ordlyden i de to bestemmelsene – § 2-7 andre ledd (i 2009-forskriften) og § 3-11 fjerde ledd (i 2016-forskriften) – er ikke helt den samme. Det er likevel ingenting som tyder på at meningen har vært å gjøre noen realitetsendringer i vilkåret om at filmen må ha Norge som primærmarked for å kunne trekke inntekter fra salg i utlandet inn i beregningen av etterhåndstilskuddet. Praksis har ifølge NFI vært at internasjonale samproduksjoner med utenlandsk hovedprodusent, som hovedregel *ikke* anses å ha Norge som primærmarked, mens det motsatte har vært tilfellet for prosjekter med norsk hovedprodusent. At samproduksjoner med utenlandsk hovedprodusent i utgangspunktet ikke regnes for å ha Norge som primærmarked, synes også å ha vært utgangspunktet i forskrift om

etterhåndstilskudd til kinofilm av 17. desember 2009 nr. 1759, jf. forskriften § 4 (3) som bestemmer at:

*"Etterhåndstilskudd til samproduksjoner med utenlandsk hovedprodusent [...] beregnes på grunnlag av dokumenterte inntekter som produksjonsforetaket har i Norge."*

- (50) I høringsnotatet til 2016-forskriften, foreslår NFI å endre praksis slik at det alltid – også for prosjekter med norsk hovedprodusent – skal vurderes konkret om filmen har Norge som primærmarked.<sup>1</sup>
- (51) Vilkåret om at filmen må ha Norge som primærmarked, er imidlertid det samme. Momentene som inngår i helhetsvurderingen av om en film har Norge som primærmarked, er også de samme. Disse momentene er blant annet filmens språk, finansiering, markedsplaner, målgruppe og inntektsprognoser.
- (52) Utgangspunktet etter både ny og gammel forskrift, er som nevnt at samproduksjoner *ikke* regnes som å ha Norge som sitt primærmarked.
- (53) Det er enighet om at *Richard Storken* er en samproduksjon med utenlandsk hovedprodusent. Hovedprodusenten er det tyske selskapet Memari und Knudsen & Streuber Medienmanufaktur GmbH GbR. Dette fremgår av avtalen mellom produsentene om rettighetene til å produsere filmen. I denne avtalen er det angitt at daglig leder hos klager – norske Kristine Knudsen – skal lede arbeidet med animasjonen. Dette endrer imidlertid ikke på at filmen som nevnt har et tysk firma som hovedprodusent. Når klager i 2013 søkte om og mottok forhåndstilskudd til prosjektet, var det nettopp som norsk minoritetsprodusent i en internasjonal samproduksjon, altså med utenlandsk hovedprodusent.
- (54) Utgangspunktet må derfor være at filmen ikke kan anses å ha Norge som primærmarked, jf. forskriften § 2-7 andre ledd.
- (55) Klager har vist til at filmen ble lansert i Norge med norsk språk og stemmene til en rekke kjente norske skuespillere. Ifølge klager er det lagt ned mye arbeid i tilpasningen av manuset til norsk. Store deler av det kreative arbeidet – som animasjon og lydarbeid – hevdes også å være utført i Norge. Når det gjelder finansiering har klager vist til at den norske andelen av produksjonsbudsjettet var på ca. 10 millioner kroner av totalt 91,5 millioner kroner. Dette skiller seg ifølge klager fra de fleste samproduksjoner med norske minoritetsprodusenter, hvor den norske andelen er vesentlig lavere. Klager viser også til at publikumsestimatene og inntektsprognosene for filmen i Norge var høye, og at lanseringsbudsjettet for filmen i Norge var på 3,2 millioner kroner.
- (56) At filmen ble dubbet til norsk, er etter NFIs oppfatning ikke relevant ved vurderingen av om filmen har Norge som primærmarked. Animasjonsfilmer for barn med et fremmed originalspråk, må alltid dubbles til norsk for å nå frem til publikum. NFI viser videre til at det i samproduksjonsnotatet som NFI fikk med søknaden, gikk frem at animasjonen primært skulle gjøres på engelsk. Det norske kreative arbeidet til filmen, hevder NFI, var relativt lite. NFI viser i denne sammenheng til at både manusforfatter og regissør er tyske, og videre til at heller ingen andre hovedfunksjoner som sjefs fotograf, produksjonsdesigner eller komponist er norske. Det finansielle norske bidraget var på

---

<sup>1</sup> Se også <http://minside.nfi.no/nyhetsarkiv/ny-forskrift-om-tilskudd-til-audiovisuell-produksjon>.

## MEDIEKLAGENEMNDA

11 %, som er omtrent samme nivå som andre minoritetsproduksjoner. At filmen hadde et stort publikumspotensial i Norge, er ikke avgjørende ifølge NFI. Inntektsprognosene viste etter NFIs syn at det norske forhåndssalget var relativt lite i forhold til majoritetsprodusentens salg i utlandet.

- (57) Klagenemnda kan i det vesentlige slutte seg til NFIs vurderinger på dette punkt. Utgangspunktet er som nevnt at samproduksjoner med utenlandsk hovedprodusent *ikke* anses å ha Norge som sitt primærmarked. Etter en konkret vurdering ut fra de momentene som er nevnt ovenfor, har NFI funnet at det ikke er grunnlag for å gjøre unntak fra dette utgangspunktet for *Richard Storken*. Klagers anførsler gir ikke holdepunkter for å tilsidesette denne vurderingen.
- (58) Klagenemnda finner på denne bakgrunn at *Richard Storken* ikke oppfyller vilkåret i forskriften § 2-7 andre ledd om at filmen må ha Norge som primærmarked.

### *Dokumenterte inntekter i Norge*

- (59) Klager anfører at forskriftens vilkår om dokumenterte inntekter "*i Norge*" må omfatte enhver salgsinntekt som tilkommer det norske produksjonsforetaket. Dette inkluderer inntekter ved forhåndssalg til utlandet, og norsk andel av minimumsgarantier fra salgsagent.
- (60) NFI har forklart at "*inntekter i Norge*" skal forstås som inntekter *opptjent* i Norge. Denne forståelsen har ifølge NFI vært lagt til grunn i fast forvaltningspraksis siden innføringen av etterhåndstilskuddet i 2010.
- (61) Etter nemndas syn er dette også den mest naturlige forståelsen av ordlyden i bestemmelsen. Klagers anførsel om at også inntekter fra utlandet skal inngå i beregningen, kan ikke føre frem.

### *Forholdet til Den europeiske konvensjonen om samproduksjon av film*

- (62) Klager anfører at NFIs praksis for etterhåndsstøtte til internasjonale samproduksjoner med norsk minoritetsprodusent, er i strid med Den europeiske konvensjonen om samproduksjon av film. Til støtte for dette har klager vist til konvensjonens artikkel 4.
- (63) Det følger av denne bestemmelsen at europeiske samproduksjoner som faller innenfor konvensjonens virkeområde, "*... shall be entitled to the benefits granted to national films by the legislative and regulatory provisions in force in each of the Parties to this Convention participating in the co-production concerned*", jf. første ledd.
- (64) Bestemmelsen må ifølge klager forstås slik at samproduksjoner skal behandles likt som nasjonale produksjoner, herunder med hensyn til etterhåndsstøtte.
- (65) Fordelene som ifølge artikkel 4 skal tilfalle samproduksjoner, gjelder imidlertid "*[...] under the conditions and limits provided for by the legislative and regulatory provisions in force in that Party [...]*", dvs. med de begrensninger som følger av medlemsstatens tilskuddsregelverk, jf. bestemmelsens andre ledd.
- (66) Når det finansielle bidraget fra en samprodusent er på mindre enn 20 % av totalkostnadene, har medlemsstaten uttrykkelig adgang til å "*take steps to reduce or bar*

## MEDIEKLAGENEMNDA

*access to national production support schemes"*, jf. artikkel 6. Klagers finansielle bidrag er som nevnt på 11 %.

- (67) Klagers anførsel om at NFIs praksis er i strid med konvensjonen, kan således ikke føre frem.

### *Usaklig forskjellsbehandling*

- (68) Klager anfører at NFIs vedtak er et utslag av usaklig forskjellsbehandling. Klager viser i denne sammenheng til at filmene *Louder Than Bombs* (2015) og *Tusen Ganger God Natt* (2013) ble vurdert til å ha Norge som primærmarked, til tross for at disse filmene hadde utenlandske skuespillere, engelsk språk og en handling som utspilte seg i utlandet.
- (69) NFI har forklart at både *Louder Than Bombs* og *Tusen Ganger God Natt* hadde norsk hovedprodusent. Begge filmene hadde videre både norsk manusforfatter og norsk regissør, samtidig som den norske finansieringen var større enn det som var tilfellet for *Richard Storken*.
- (70) Slik klagenemnda ser det, hadde de to nevnte filmene dermed et større norsk bidrag på flere av de avgjørende kriteriene i primærmarkedvurderingen enn det som var tilfellet for klagers film. Det er ikke holdepunkter for at NFI har behandlet like tilfeller ulikt. Klagers anførsel om usaklig forskjellsbehandling kan ikke føre frem.

### *Urimelig tyngende*

- (71) Klager anfører at resultatet av NFIs vedtak er urimelig tyngende. Dette fordi etterhåndstilskuddet er ca. 2 millioner kroner lavere enn om man hadde ansett filmen for å ha Norge som sitt primærmarked.
- (72) Det følger av ulovfestet forvaltningsrett at et forvaltningsvedtak kan settes til side dersom resultatet er sterkt urimelig. Når det ikke er holdepunkter for at forvaltningen for eksempel har tatt utenforliggende hensyn, skal det imidlertid svært mye til for å underkjenne et vedtak ut fra en slik begrunnelse. Det er ikke tilstrekkelig at vedtaket får negative konsekvenser for den det retter seg mot.
- (73) Størrelsen på etterhåndstilskuddet er en konsekvens av NFIs tolkning og praktisering av reglene om etterhåndstilskudd, og da særlig vilkåret om at filmen må ha Norge som primærmarked. Klagenemnda har ovenfor konstatert at det ikke er grunnlag for å sette til side den tolkningen og de konkrete vurderingene som NFI har gjort i relasjon til klagers film. Nemnda kan heller ikke se at resultatet av NFIs vedtak er sterkt urimelig. Klagers anførsel om dette fører ikke frem.
- (74) Klagenemnda finner samlet sett ikke grunnlag for å sette NFIs vedtak om etterhåndstilskudd til side.

## **Konklusjon:**

På denne bakgrunn treffer Medieklagenemnda følgende

*vedtak:*

## *MEDIEKLAGENEMNDA*

*Klagen forkastes*

Vedtaket kan ikke påklages, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

*Dokumentet er godkjent elektronisk*